

kun dem, der efter deres Alder og Forfatning vare lige med de herværende, hvis Forsørgelse paa Etaten. Saadanne paa Fæstningen sig opholdende Individer, som ei vare i Tienesten eller ved Tieneste vare blevne pensionsberettigede, maatte altsaa være Sø-Etaten uvedkommende, og deres Forsørgelse paa de Steder, hvor de ved at forlade Fæstningen begive sig hen, foranstaltes paa samme Maase som andre Tilreisende, der ei maatte kunne paavise noget Sted, hvor de ere forsørgelsesberettigede. Cancelliet skjønnede imidlertid dog ei rettere end at Personer, der ere i det omhandlede Tilfælde, maatte være at forsørge af Sø-Etaten; thi sadanne Personer vilde unægtelig være unægtelig være at henvise til Christiansø eller den Commune, hvoraf samme maatte være en Deel, saafremt ikke bemeldte Fæstning formedelst sit Forhold til Sø-Etaten var undtaget fra de almindelige borgerlige Forbindelser, men da dette er Tilfældet, synes Sø-Etaten at maatte træde i Communens Sted. Ellers vilde der ikke være nogen Commune, hvori slige Indviders Trang kunde afhjælpes; thi at de skulde behandles som de, der ere fødte udenfor Riget (cfr. Pl. af 28. Dec. 1827), var dog udenfor Anordningernes Indhold og i sig uantageligt, saa meget mere som man vistnok paa Christiansø vil være berettiget til i Trangtilfælde at henvise de sig der opholdende Personer, som ikke ere i Sø-Etatens Tjeneste eller der ere fødte, eller sammesteds have opholdt sig i 5 Aar, til de Communer, hvor de efter de almindelige Anordninger høre hjemme, samt derfra at fordre Godtgjørelse for de paa deres interimistiske Understøttelse anvendte Bekostninger, og der vilde opstaae en med Retfærdighed og Billighed uoverensstemmende Ulighed, saafremt ikke Landets Fattigcommuner havde en gjensidig Ret med Hensyn til de Personer, som efter de almindelige Regler vilde være forsørgelsesberettigede paa førnævnte Ø. Ved at henlede det Kgl. Admiralitets- og Commissariats-Collegii Opmærksomhed paa Foranstaaende, tilføiede Cancelliet, at om end det omhandlede ved Anordningerne ikke udtrykkeligt afgjorte Spørgsmaal maatte anføres tvivlsomt, syntes det i al Fald ønskeligt, at Sø-Etaten paatog sig den ubetydelige Byrde, hvorom der her kan være Tale, hellere end at der skulde vises Ubillighed imod de Communer, hvor Conflicter af de paagjældende Slags opstaae. Admiralitets- og Commissariats-Collegiet meddeelte derefter Cancelliet, at Samme efter Omstændighederne

Intet vilde have imod, at den Mening, for hvilken Cancelliet havde erklæret sig, bleven tagen tilfølgende, men at Collegiet dog, da Sø-Etaten i Følge deraf vilde komme til at bære Udgifter, som Collegiet hidtil ikke havde anseet sig beføiet at paatage sig, matte ønske, at Cancelliet vilde erhverve Hans Majestæts allerhøieste Resolution til Regel for Fremtiden. I Overensstemmelse hermed har Cancelliet i Sagen nedlagt allerunderdanigst Forestilling, hvorefter det har behaget Hans Majestæt ved allerhøieste Resolution af 12. December f. A. at bifalde den af Cancelliet udviklede Formening, at Forsørgelsen af de paa Christiansø fødte Personer, der ikke senere have erhvervet Forsørgelsehjem andetsteds, paa ligger Sø-Etaten.

*) Findes aftrykt i Kammerherre Brettons Haandbog i Lovgivningen om Fattig-, Skole- og Veivæsenet S. 25 ff.

Ad § 2, nr. 31

Plakat af 17. marts 1847 ang. en Udvidelse af den i Fr. 13 Mai 1769 og 22 Nov. 1837 Selveiere tilstaaede, særegne Testationsfrihed

1.) Foruden den særdeles Frihed til ved Testamente at disponere over sin Gaard, der efter Fr. 13 Mai 1769 og Fr. 22 Nov. 1837, saavel som Fr. 21 Mai 1845 § 26, tilkommer Selveiere og disses Enker, skal der og efter Omstændighederne kunne ventes Confirmation paa Testamenter, hvorved en Saadan bestemmer, at Gaarden med Tilbehør, for den paa samme satte Vurdering, og iøvrigt under Iagttagelse af de i de ovenciterede Anordninger givne nærmere Bestemmelser, skal, saafremt det Barn, den agtes overdrages til, ved Døden maatte afgaae forinden Testator, tilfalde bemeldte Barns efterlevende Ægtefælle, for hvilken Confirmation i intet Tilfælde bliver at erlægge høiere Gebyr end det nu anordnede laveste Confirmationsgebyr.

2.) Ligesom den i de ovennævnte Anordninger Selveiere hiemlede Testationsret er anvendelig med Hensyn til alle Bøndersteder, der have et Tilliggende af 1 Td. Hartkorn eller derover, og til alle bebyggede Hovedgaardsjorder, hvis Hartkorn er mellem 1 og 12 Tdr. begge inklusive, saaledes vil Kongen og have denne Ret, og dermed tillige den yderligere Bestemmelse, som indeholdes i nærværende Anordn. § 1, udvidet til de større Eiendomme, der ikke kunne henføres